Ὁ θαυμάσιος καιρός, ὁ ὁποῖος ἐπεκράτει χθές, προμηνύει σήμερον ζωηροτάτην κίνησιν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ εἰς τὰ προάστια, κυρίως δὲ εἰς τὰ τελευταῖα αὔριον, Καθαρὰν Δευτέραν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Μία σύστασις πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, ὥστε νὰ περάσῃ ἡ σημερινὴ ἡμέρα τελείως ἀναίμακτος: Προσοχή, ἰδιαιτέρως αὐτὸ καὶ μειωμένες ταχύτητες.

ΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΒ. ΕΝΩΣΙΝ

Ὁ Γεφτουσένκο καὶ οἱ «ἀβανγκαρντίσται» εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἑνώσεως Συγγραφέων

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΜΟΣΧΑ. Οἱ μετακρουστσεφικὲς ἀλλαγές, ἀνακατατάξεις καὶ ἐπανεκτιμήσεις συνεχίζονται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πολυσύνθετης σοβιετικῆς κοινωνίας. Πεφρονημένοι ἢ ἀποπεμφέντες ἀπὸ τὸν τέως πρωθυπουργὸ καὶ γενικὸ γραμματέα τοῦ κόμματος, ἀποκαθίστανται, ἐνῶ ἄλλοι, ἀποχωροῦμενοί του ἀποπέμπονται ἀπὸ τὶς θέσεις των.

Στὸν τομέα τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης, ὁ Κροῦστσεφ εἰς ἐξαπολύσει δριμυτάτη ἐπίθεσι, ποὺ συνωδεύετο μὲ εἰρωνικὰ σχόλια γιὰ τοὺς μοντέρνους τῆς ζωγραφικῆς καὶ γιὰ τοὺς ποιητὰς τοῦ «νέου κόμματος». Κύριος στόχος μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦτο καὶ ὁ ποιητὴς Γιεφτουσένκο. Τώρα, στὶς ἐκλογὲς τῆς περασμένης ἑβδομάδος, 10 ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ποιητὲς καὶ συγγραφεῖς τοῦ νέου κύματος ἐξελέγησαν στὸ Γραφεῖο τῆς Ἑνώσεως Λογοτεχνῶν - Συγγραφέων τῆς Μόσχας. Ἀνάμεσά τους οἱ ποιηταὶ Γιεφτουσένκο καὶ Βοζνεσένκι καὶ ὁ μυθιστοριογράφος Σεργκέϊ Μιχάλκωφ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐξελέγη γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως στὴ θέσι τοῦ ἀπροσαρμόστου τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς Γκεόργκι Μάρκωφ.

Ἐν τούτοις τὸν δρόμο στοὺς νέους αὐτοὺς λογοτέχνες τὸν εἶχε ἀνοίξει τὸ 1956 ὁ ἴδιος ὁ Κροῦστσεφ μὲ τὴν περίφημη καταγγελία τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Στάλιν. Ἀργότερα προσεπάθησε νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμή των, ἀλλὰ ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς προσωρινῆς ἀναστολῆς. Ἡ ἐκλογὴ τῶν Γιεφτουσένκο, Βοζνεσένσκι καὶ Μιχάλκωφ στὸ Γραφεῖο τῆς Ἑνώσεως Συγγραφέων, ἔχει μεγάλη σημασία, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι ὅσοι εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς Ἑνώσεως συγγραφέων δὲν εἶναι ἀπολύτως τίποτε.

Ἀπὸ καλλιτεχνικὴς πλευρᾶς οἱ Βοζνεσένσκι καὶ Γιεφτουσένκο, ἂν καὶ τελείως διαφορετικοὶ εἶναι ἀναμφισβήτητες ποιητικὲς ἀξίες. Ὁ ἥπιος, θαρραλέος καὶ δειλὸς συγχρόνως Βοζνεσένσκι ἔχει τὴν ποίησι γιὰ ἀναπνοή του. Μεταμορφώνει σὲ ποίημα κάθε τι ποὺ βλέπει καὶ ἀγγίζει. Ὁ Γιεφτουσένκο γίγας καὶ ξενύχτης σὰν τὸν Μαγιακόφσκυ τὸν «αὐτοκράτορα τῶν φανῶν», ἐκρηκτικός, θαρραλέος, ἀρρενωπός - εἶναι ὁ ποιητὴς καὶ ὁ πολιτικὸς συγχρόνως. Εἶναι ὁ Μαγιακόφσκυ τῆς μεταπαναστατικῆς καὶ μετασταλινικῆς ἐποχῆς.

Τὸ λεγόμενο «νέο κῦμα» στὴν ΕΣΣΔ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κυρίως τάσεις. Στὴ μία ἀνήκουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονται νὰ πείσουν ὅτι ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλολογία των εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ὑπαγορεύουν τὰ μαρξιστικὰ καὶ λενιστικὰ κελεύσματα στὴν ἐποχή μας καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἐπιβάλλουν. Στὴν ἄλλη ἀνήκουν ἐκεῖνοι ποὺ δημιουργοῦν - γράφουν καὶ στιχουργοῦν - ἀδιαφοροῦντες ἂν τὰ ποιήματά των συμβιβάζονται μὲ τὴν κομμουνιστικὴ θεωρία.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ Κόμμα καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἀπόψεις πολλῶν «ἀβανγκαρντιστῶν». Ἡ «Πράβδα» ἀπευθύνει διαρκῶς ἐκκλήσεις γιὰ ἐπιστροφὴ στὴν «Ὀρθοδοξία» καὶ στὸν «σοσιαλισμὸ ρεαλιστμό». Ὑπάρχουν ὅμως μία διαφορὰ στὰ μέσα, στὴν τακτική, ἀπὸ τὴν τακτικὴ Κροῦστσεφ. Οἱ νέοι ἡγέται προσπαθοῦν νὰ σωφρονίσουν μὲ ἤπιες μεθόδους τοὺς δυστρόπους καὶ «ἀντάρτες». Ἀποφεύγουν τοὺς βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς τοῦ Κροῦστσεφ, διότι ἐπεκράτησε ἡ ἄποψις ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν καταλεμεῖται μὲ ὕβρεις καὶ σαρκασμούς, ἢ - ἀκόμη χειρότερα - μὲ τὸν καταναγκασμό. Καὶ πιστεύουν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐπαναφέρουν τοὺς ἐκτρεπομένους στὴν κοίτη τοῦ «σοσιαλιστικοῦ ρεαλισμοῦ».

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ ΖΙΡΑΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

Ε'

Πῶς θὰ προφυλάξουμε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια; Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ ὑψώσουμε τὸ ἐπίπεδο τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ παρωθήσουμε τὸ παιδὶ νὰ βελτιώσῃ τὸν ἑαυτό του. Νὰ μὴ λησμονῇ ποτέ, ὅτι εἶναι, ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὀν ἀσθενὲς καὶ νὰ κατανοήσῃ τὴν μηδαμινότητά του. Τὸ ταπεινὸν φρόνημα θὰ τὸ διευκολύνῃ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι πρέπει νὰ τοῦ φέρωνται σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία του.

Ὁ Μωρὶς σὲ ἡλικία πέντε χρόνων ἦταν ἕνα θαυμάσιο παιδί, ἀλλὰ λίγο ματαιόδοξο. Τοῦ ἄρεσε νὰ στολίζεται, νὰ ἐπιμελῆται ἰδιαιτέρως τὰ μαλλιά του, νὰ παρουσιάζεται πάντοτε γαντοφορεμένος. Εἶχε ἕνα θεῖο, ζωγράφο τὸ ἐπάγγελμα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε τακτικὰ ὡραῖα δῶρα.

Ὁ Μωρὶς ἐσκέφθηκε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ φιλοτεχνήσῃ τὸ πορτραῖτο του.

—Ἀγαπητέ μου θεῖε, τοῦ λέγει μιὰ ἡμέρα, μοῦ φτιάχνετε τὸ πορτραῖτο μου;

Ὁ θεῖος ἐδέχθη καὶ ἄρχισε τὸ ἔργον, ἀλλὰ σᾶν ἄνθρωπος σώφρων, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἀνηψιό του ἕνα μάθημα, ποὺ ὁ μικρὸς ἐθυμόταν σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Ὁ ἐπιδέξιος καλλιτέχνης ἐζωγράφησε κατ' ἀρχὴν τὸ κεφάλι τοῦ Μωρίς. Ἐφιλοτέχνησε μιὰ θαυμασία κεφαλή· τὰ μακρυὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά της σὲ βαθὺ καστανὸ χρῶμα, τὸ πλατὺ μέτωπο, τὰ ζωηρὰ μάτια, τὰ ροδοκόκκινα μάγουλα μὲ τὰ γελαστὰ καὶ λεπκαμωμένα χείλη, συνεδύαζαν τὴν παιδικὴ ὠμορφιὰ μὲ τὴ δραστήριαι ἔκφρασι.

Ὅταν ὁ Μωρὶς ἀτένισε τὴν ὡραιοτάτη κεφαλή του, κατενθουσιάσθη. Τὴν παρουσίαζε σὲ ὅλους γιὰ νὰ τὴν θαυμάζουν. Καὶ παρεκάλεσε τὸ θεῖο του νὰ ἀποτελειώσῃ σύντομα τὸ πορτραῖτο του.

—Νὰ ξαναγυρίσῃς σὲ τέσσερες ἡμέρες, τοῦ λέγει ὁ ζωγράφος.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα παρουσιάσθη ὁ Μωρίς, τὴν ὥρα ποὺ ὁ θεῖος του ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω.

—Ἐτελείωσα τὸ πορτραῖτο σου, λέγει στὸ παιδί· μπορεῖς νὰ μπῆς στὸ ἀτελιέ μου, ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἀπουσιάσω· μεῖνε ἔως ὅτου γυρίσω.

Τὸ παιδὶ ἔτρεξε στὸν ὀκρίβαντα τοῦ ζωγράφου, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πανί, ἀλλὰ ὠπισθοχώρησε, βγάζοντας φωνὴ φρίκης... Ἀντὶ νὰ ἰδῇ ζωγραφισμένο τὸ ὡραῖο σακκάκι μὲ ραβδωτὸ κρετὸν κόκκινο καὶ ἄσπρο, ποὺ συνήθως ἐφοροῦσε ὁ ἀνηψιός, εἶχε ζωγραφηθῆ ἀπὸ τὸν θεῖο ἕνας ἀποτρόπαιος σκελετός, προβάλλοντας ἰδιαιτέρως τὰ ἀποστεωμένα μέλη.

Τί, ἀρά γε, νὰ εἶχε σκεφθῆ ὁ θεῖος του καὶ πιὸς νὰ ἦταν ὁ σκοπός του; Ὁ Μωρὶς ἔσπευσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ καὶ ἐγύρισε στὸ σπίτι του καταλυπημένος, ἐκλείσθη δὲ στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐνοχλητικὲς ἐρωτήσεις.

Ἐκεῖ, στὴ μοναξιά του, ἔκαμε διάφορες σκέψεις καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸ τὸ παιδί: Γιατί νὰ στενοχωροῦμαι καὶ νὰ ὀργίζωμαι κατὰ τοῦ θείου μου; Ὅπως εἶδα τὸν σκελετὸ στὸ πορτραῖτο μου, ἔτσι δὲν θὰ γίνω μιὰ ἡμέρα; Εἶμαι βλάκας νὰ ὑπερηφανεύωμαι γιὰ τὸ ὡραῖο μου πρόσωπο καὶ πολὺ γελοῖος νὰ καυχῶμαι γιὰ τὸ κοστοῦμι μου. Μικρὰς ἀξίας ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ὑπόθεσις σπουδαία καὶ σοβαρὰ καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς καὶ νὰ γίνω τὸ καμάρι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴ διαγωγή μου, ὥστε νὰ ἀποβῶ ἄξιος τοῦ Θεοῦ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

7—3—65: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΕΥΑΓΓ. (ΜΑΤΘ. στ' 14—21)

"ΘΗΣΑΥΡΙΖΕΤΕ ΔΕ ΥΜΙΝ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ,,

Τοῦ αἰδ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου μας ἀποτελεῖ τὸ γενικὸ συμπέρασμα ὁλοκλήρου τῆς ἠθικῆς Του διδασκαλίας, ἔρχεται δὲ καὶ σὰν λογικὴ συνέπεια τῆς παρουσιασθείσης Κυριακῆς ποὺ ἀκούσαμε τὴν περικοπὴ περὶ μελλούσης κρίσεως. Διότι, πράγματι, ἀφοῦ ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι παροδικὴ καὶ δὲν ἀπομένει γιὰ τὸν ἄνθρωπο τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ θάνατος καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν ἡ τελεσίδικη κρίσι, ἄρα ἕνα στοιχειῶδες καὶ βασικὸν χρέος ἔχει: Νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβουλεύει ὁ Κύριος μὲ τὰ ἐπὶ κεφαλῆς λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἀσχοληθοῦμε σήμερα γιὰ νὰ βγάλουμε σωτήρια διδάγματα δι' ὅλους μας.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ καταλάβουμε, ὅτι ἀποτελεῖ φοβερὴ πλάνη δι' ὅλους μας τὸ νὰ προσκολλώμεθα στὰ ὑλικὰ πράγματα καὶ νὰ ἀγωνιζώμεστε γιὰ τὴν ἀπόκτησι φθαρτῶν ἀγαθῶν ἐνῶ δὲν πρόκειται νὰ πάρουμε μαζί μας τίποτε ἀπ' αὐτά. Ξέρετε κανέναν νὰ ἔμεινε αἰώνιος καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ὅσα μὲ κόπους ἢ μὲ ἀδικίες ἀπέκτησε; "Ἢ εἴδατε ποτὲ ἄνθρωπον νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ πάρῃ μαζί του τίποτε, ἀπὸ ὅσα μὲ πάθος ἀγάπησε σ' αὐτὴ τὴ ζωή; Τὸ ἴδιο λοιπὸν θὰ συμβῇ μὲ ὅλους μας: «γυμνοὶ ἀπελευσόμεθα» εἰς τὴν ἄλλην ζωήν. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο σχετικὸ πρέπει νὰ εἰποῦμε: ὅτι τὰ ὑγιῆνα πράγματα δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦν οὔτε σ' αὐτὴν τὴν ζωή. Ἀπεναντίας σακατεύουνε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ψυχικὰ καὶ σωματικά. Κι' ὅσο προσπαθοῦν ν' ἀπολαύσουν περισσότερα καὶ νὰ χαρίτα σουν, τόσο περισσότερο αἰσθάνονται μέσα τους φοβερὸ κενὸ καὶ στὸ τέλος ξεσπάνε ὅλα σέ ἀρρώστιες σωματικὲς καὶ σὲ ἀνωμαλίες ψυχικὲς (νευρώσεις, ψυχώσεις, κομπλὲξ κλπ.). Δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν φοβερὴ καὶ ἐπικίνδυνη τακτική, ἡ προσκόλλησί μας αὐτή; Τὸ μαρτυρεῖ ἄλλωστε καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διδάσκει ὅτι ἡ ἀσυλλόγιστη προσκόλλησι καὶ ἀπορρόφησι τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὕλη καὶ μάλιστα οἱ καταχρήσεις καὶ οἱ κατώτερες σαρκικὲς ἀπολαύσεις, ἐξαντλοῦνε τὸν ὀργανισμό, φθείρουν τὴν ὑγεία καὶ δημιουργοῦν ὅλα τὰ νευροψυχικὰ λεγόμενα φαινόμενα.

Πρέπει νὰ καταλάβουμε φίλοι ἀναγνῶσται, ὅτι προορισμός μας δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή, «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν», ἐδῶ εἴμαστε «πάροικοι καὶ παρεπίδημοι» καὶ ὅτι, «τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει». Ἄρα, ὅλες οἱ βλέψεις μας καὶ οἱ προσπάθειές μας, πρέπει νὰ στρέφονται στὸν οὐρανὸ καὶ ὅλες οἱ φροντίδες μας πρέπει νὰ ἀποβλέπουν στὴν καλύτερη προετοιμασία τῆς αἰωνιότητος. Καὶ νὰ ποιὰ εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προετοιμασία: «κνὰ θησαυρίζωμεν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ». Μὲ ἄλλα λόγια: ὅ,τι κάνουμε σ' αὐτὴ τὴ ζωή, πρέπει ν' ἀποτελῇ κατάθεσι γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ ἀγάπη ἐπὶ παραδείγματι, ἀποτελεῖ μοναδικὸ κεφάλαιο ποὺ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ χαρὰ καὶ τὴ μακαριότητα γιὰ τὴν κάθε ψυχή. Ἡ δικαιοσύνη ἐπίσης, εἶναι στοιχεῖον ποὺ δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἀξία του, διότι βάσει αὐτοῦ θὰ γίνῃ καὶ ἡ τελικὴ κρίσις τοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὴν φιλαλήθεια, τὴν τιμιότητα, τὴν ὑπομονή, τὴν αὐτοθυσία καὶ γιὰ ὅλες γενικὰ τὶς ἀρετὲς. Ὅποιος λοιπὸν προσέχει στὴ ζωή του καὶ ἀγωνίζεται μέσα στὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ πλαίσια τῆς ζωῆς ποὺ καθορίζει ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, τότε προετοιμάζει θαυμάσια γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴν κατάστασι τῆς αἰωνιότητος καὶ κάνει καθημερινῶς σταθερὲς καταθέσεις στὰ οὐράνια θησαυροφυλάκια. Καὶ μὴ νομίζουμε, ἀδελφοί μου ὅτι αὐτὸ σημαίνει καλογερισμὸν καὶ ἄρνησιν τῆς ζωῆς. Ἴσα - ἴσα, αὐτὸ σημαίνει ὀρθὴ προσαρμογὴ καὶ τοποθέτησι, πρὸς τὸ νόημα καὶ τὸν προορισμὸ τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, αὐτὸ θὰ σημάνῃ τὴν ἐλάττωσι τῆς ἐντάσεως στὴν ἀντιμετώπισι τῶν καθημερινῶν μας ζητημάτων, τὸ στομάτημα τῆς νευρικότητος, τὴν ἐξάλειψι τῆς κακίας καὶ τῆς ἀδικίας καὶ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἰσορροπίας μὲν καὶ τῆς εἰρήνης γι' αὐτὴ τὴ ζωή, τὴ χαρὰ δὲ καὶ τὴν μακαριότητα, γιὰ τὴν ἄλλην. Τί ἄλλο καλύτερο λοιπὸν ἀπ' αὐτό; Καὶ γιατὶ νὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε μιὰ ζωὴ τόσον ἀθλία καὶ ἐλεεινή; Ἄς ἀλλάξουμε λοιπὸν καὶ ἄς ἀκολουθήσουμε πλέον σταθερὰ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσημα πλέον μᾶς καλεῖ τὸ εὐλογημένον στάδιον τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Τοῦ καθηγητοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΣΕΡΕΤΗ

"Ολα τὰ ἄψυχα μᾶς μιλοῦν μὲ τὴν σιωπήν των. Τὰ ζῶα, τὰ λουλούδια, τὰ ἄστρα, τὰ βουνά, οἱ ἀκρογιαλιὲς δὲν μιλοῦν τὴν γλῶσσα μας. Ἴσως νὰ ἔχουν τὴν δική των. Μᾶς εἶναι ἄγνωστο αὐτό. Ἐμεῖς, πάντως, τοὺς σημειώνουμε αὐτὴ τὴν γοητευτική.. ἀδυναμία.

Προνομιοῦχος ὁ ἄνθρωπος. «Κωρωνὶς τῆς Δημιουργίας» τιτλοφορεῖται. «Βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένος». Μὲ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου τὸν ἐπροίκισε ὁ Πλάστης του. Δύναμίς του ὁ λόγος. Μιὰ δύναμις, ποὺ κατήντησε ἀδυναμία! Ἡ γλῶσσα φορέας κατωτερότητος. Ἔκφρασις ἀδυναμίας τῶν δυνατῶν.

«Σαρκῶδες, κωνοειδὲς καὶ πεπλανημένον ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ στόματος σῶμα, ἀποτελούμενον ἐκ μυῶν λίαν εὐκινήτων». Εἶναι τῶν εἰδικῶν ὁ ὁρισμὸς γιὰ τὴν ἀνατομία τοῦ πολυτίμου ὀργάνου. Μὲ τὴν λειτουργία του γίνεται κοινωνὸς τοῦ ἐσωκόσμου τῶν συνανθρώπων σου. Μὲ τὸ ἴδιο ὄργανο ἐκδηλώνεις καὶ τὸν δικό σου κόσμο. Τὸ θέμα εἶναι τί ἐκφράζεις! «Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν» καὶ «κηρία μέλιτος λόγοι καλοί». Ἔλα ὅμως, ποὺ κάποτε ἡ γλῶσσα μεταβάλλεται σὲ «ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου» ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα»;

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐλεεινὴ καὶ θεομίσητος συνήθεια τῆς βλασφημίας, ποὺ καταρρίπτει τὸν ἄνθρωπο σὲ βαθμίδα χειρίστης ἐξαχρειώσεως καὶ ἀπεριγράπτου ἐξευτελισμοῦ καὶ βαρείας ἐνοχῆς. Εἶναι καὶ ἡ βωμολοχία. Ἕνα ἀνεκδιήγητο πάθος, ποὺ ζημιώνει ἀνεπανόρθωτα τὶς κοινωνίες. Ἡ γλῶσσα ἀπὸ ὄργανο διατυπώσεως λογικῶν, σκέψεων, παρηγορίας καὶ κατανοήσεως, διαλόγου μὲ τὸν Δημιουργὸ μεταβάλλεται σὲ ἀπύλωτο ὀχετὸ ρυπαρότητος, ποὺ μὲ τὸ ἀκάθαρτο περιεχόμενό του μολύνει τὶς ψυχὲς καὶ τὶς ἀκοὲς τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὴν βωμολοχία του ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀσχημίζει ὅλα.

Ψωμοτυρι γιὰ πολλοὺς ἄνδρες ἡ αἰσχρολογία. Τὸ προχειρότερο μέσο ψυχαγωγίας των. Τὸ ἁλάτι τῆς συντροφιᾶς στὸ καφενεῖο, στὴ δουλειά, στὸ λεωφορεῖο. Κύριοι πολὺ «καθὼς πρέπει» δὲν θεωροῦν καθόλου μειωτικὸ τῆς ἀξιοπρεπείας των νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὰ «ἀλληγορικά» καὶ νὰ καταλήξουν στὰ πλέον ρεαλιστικὰ κακόγουστα ἀστεῖα. Θεωρεῖται, βλέπετε, κι' αὐτὸ προσὸν γιὰ μερικοὺς κυρίους μὲ γάντι καὶ κολλάρο. Στέλνεις τὸ κοριτσι σου δακτυλογράφο γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα πεντακοσάριο νὰ σὲ βοηθήσῃ στὸ νοικι καὶ εὑρίσκει στὸ γραφεῖο τὴν εὐκαιρία ὁ «Κύριος» προϊστάμενος, μπροστὰ στὸ παιδί σου, νὰ ἀνοίξῃ τὸν ὀχετὸ τῆς καρδιᾶς του καὶ τὸν ὑπόνομο τῆς ψυχῆς του. Καὶ ντρέπεται κανεὶς γιὰ λογαριασμὸ μερικῶν διεφθαρμένων «Κυρίων». Ντρὲπεσαι ποὺ γεννήθηκες ἄνθρωπος! Γιατὶ τὰ ζῶα δὲν αἰσχρολογοῦν!

Κάτι ἄλλο ἀκόμη. Νὰ μὴ λιθοβολοῦμεν εὔκολα τὰ παιδιά, ὁ-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Τοῦ κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, φιλολόγου

Τὸ θέμα ὅπως τίθεται εἶναι ἐξόχως σπουδαῖον καὶ ἐφελκύει τὸ ἐνδιαφέρον κάθε μελετητοῦ ἰδιαιτέρως σήμερον. Σήμερον ἐπικρατεῖ ὄντως ἡ Τεχνική. Ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τῆς Τεχνικῆς καὶ ἐπικρατεῖ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος ἡ εἰδίκευσις. Τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ ἡ ραγδαία ἀνάπτυξις δημιουργεῖ ἀτραποὺς καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον εἰς πλῆθος ἐπαγγελμάτων. Τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό. Οὔτε νοητὸν φυσικὰ εἶναι νὰ συνέβαινε κάτι τέτοιο, δηλ. νὰ εἶναι ἐνιαία ἀσχολία. Ἡ σοφία καὶ ἡ γνῶσις, λέγει σύγχρονος διανοούμενος, δὲν εἶναι πνεῦμα ἑνός, ἀλλ' εἶναι μοιρασμένη κατὰ εἴδος εἰς τὸν καθένα. Ἑπομένως, τὸ σύστημα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τῆς ὠργανωμένης κοινωνίας χαρακτήρισμα, εἶναι νὰ ὑπάρχουν διάφοροι εἰδικότητες καὶ κλάδοι ἐπαγγελμάτων. Αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς τοὺς καιρούς μας κατ' ἐξοχὴν ὅπου τῆς Τεχνικῆς τὸ κεφάλαιον ἔχει σημειώσει ἐξέλιξιν ἀλματώδη. Καὶ κατὰ συνέπειαν, ἔχομεν πλῆθος ἐπαγγελμάτων καὶ εἰδικοτήτων. Εἰς τὸ πεδίον ἀκόμη τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν πνευματικῶν κλάδων ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἀσυνήθη προκοπήν.

Τῆς Τέχνης τὸ κεφάλαιον καὶ τῆς ἐπιστήμης τὸ πεδίον γενικῶς ἐσημείσαν καὶ σημειώνουν ζηλευτὰς καὶ θαυμαστὰς κατακτήσεις. Χρειάζεται ὁλονὲν μία προσαρμογὴ εἰς τὰ δημιουργούμενα ἀπὸ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς νέα εἴδη ἐπαγγελμάτων. Δὲν εἶναι ἄλλως κάτι τὸ ἀπορίας ἄξιον ἡ δημιουργία ἐπαγγελμάτων ἢ τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ. Εὐχερῶς ἠμποροῦμεν νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ πρᾶγμα. Ἴσως παλαιότερον ὅπως λέγουν οἱ παιδαγωγοί, τὸ θέμα νὰ μὴ ἐνεφάνιζεν τόσην ὀξύτητα, διότι τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦσαν τοῦ πατρός των τὸ ἐπάγγελμα. Στερεότυπος ἦτο αὐτὴ ἡ ἀρχή. Ἴσως μία τοιαύτη νοοτροπία νὰ χαρακτηρίζῃ καὶ σήμερον μίαν κατηγορίαν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἐπεκτείνοντες τὸ ζήτημα, βλέπομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει βούλησιν καὶ ἐλευθερίαν, φαντασίαν καὶ ἰδιαιτέρας κλίσεις. Ἑπομένως, αὐτονόητον εἶναι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμά του ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος συνέτεινε καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς δημιουργικῆς δραστηριότητος εἰς τὴν θέσιν καὶ νέων ἐπαγγελμάτων.

Ἀπὸ εἰδικοὺς κοινωνιολόγους καὶ φιλοσόφους, ὡς συντελεστὴς ἀναπτύξεως καὶ δημιουργίας τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς πολὰ εἴδη θεωρεῖται ἡ καθαγίασις ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἡ καλβινικὴ ἀντίληψις ὅτι τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι μέσον βιοποριστμοῦ, ἀλλὰ καὶ κλῆσις Θεοῦ. Φυσικὰ εἶναι ὀρθοτάτη ἡ ἀντίληψις αὐτή. Ἀκόμη καὶ ἡ κρατικὴ μέριμνα καὶ παρέμβασις εἰς τὰ οἰκονομικὰ θέματα συνέτεινεν εἰς τὴν ἀνάγκην ὑπάρξεως διαφόρων ἐπαγγελματικῶν μορφῶν.

Εἶναι ἀνάγκη κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀκόμη νὰ ὑπάρχουν ἔργα διάφορα, τὰ ὁποῖα νὰ ἐπιδιώκουν οἰκονομικούς, ὑλικούς, πνευματικοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοπούς. Ἄλλως, ὅπως ἐσημειώσαμεν καὶ ἄλλοτε, ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀπαίτησις προβάλλεται τὸ κάθε ἄτομον νὰ εἶναι φορεὺς ἑνὸς ὑπευθύνου ἐπαγγέλματος νὰ τὸ ἀσκῇ μὲ συναίσθησιν τῆς εὐθύνης του αὐτῆς, μὲ εὐσυνειδησίαν καὶ τιμιότητα, μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τὴν ἀκλόνητον ὅτι μὲ τὸ ἐπάγγελμά του ἀντιπροσωπεύει ἕνα λιθάρι, ποὺ προστίθεται καὶ εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς οἰκο-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗΝ κ. ΑΝΔΡ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Μετὰ μεγίστης μου θλίψεως σᾶς γνωρίζω, ὅτι ἐφεξῆς δὲν θὰ εὑρίσκωμαι πολιτικῶς εἰς τὴν παράταξιν ὑμῶν, τὴν ὁποίαν σημειωτέον, ψηφίζω ἐξακολουθητικῶς ἀφ' ἧς ἀπέκτησα δικαίωμα ψήφου.

Εὑρέθην καὶ ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸν ἐν Πάτραις ἐκπρόσωπόν σας, τὸν ὁποῖον ἐτόλμ